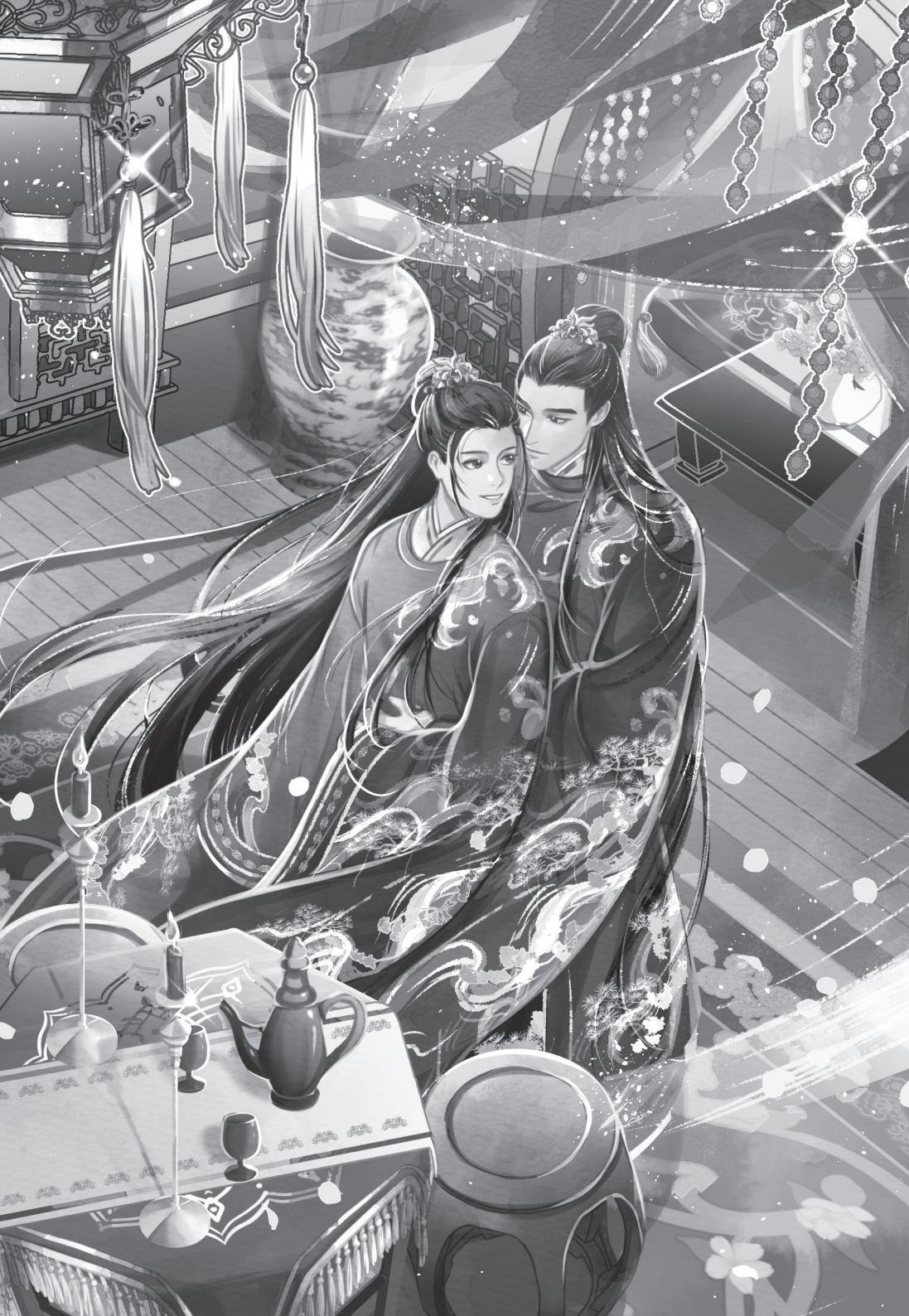

เกิดใหม่เป็นยอดภรรยาอันดับหนึ่ง เล่ม 3

ซางหมิง 滄溟 เขียน หลิงฮวา แปล

《重生之一品夫人》

Author: 滄溟 Cang Ming

Chinese edition copyright © 滄溟

Thai edition copyright © 2024 by bakerybook publishing

ALL RIGHTS RESERVED

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-8349-03-8

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2567

ราคา 475 บาท

บรรณาธิการเล่ม : เสี่ยวชิงไต้

ภาพปก : Reine_beammer

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ค จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณแฟนสวี่ๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

ผายสนบารคามันลี

ทั้งสองกินอาหารกันเงียบๆ อาหารในจวนเจิ้นกั๋วคงล้วนดีเลิศทั้งรูปสีกลิ่นรส นอกจากนี้ทุกจานยังมีปริมาณมาก และเป็นอาหารจานเนื้อเสียส่วนใหญ่ จั้วเส้าซิงกินเต็มคราบไปสองชามถึงนับว่าจบมือ

รอนจินเสรีจ เขาค่อยศึกษารสชาติที่ลู่เจิงชอบ พลองคืบกับข้าวให้ท่านลู่ มองดูฝ่ายนั้นกินอาหารที่ตนส่งให้โดยไม่หลบเลี่ยง ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นคู่สามีภรรยาที่ครองรักกันมานานอยู่ครามครัน

การมองดูลู่เจิงกินอาหาร นับเป็นเรื่องเพลิดเพลินเจริญใจนัก อาหารทุกจานที่อีกฝ่ายกินช่างดูน่าอร่อย ทั้งยังเป็นคนไม่เลือกกินอย่างหาได้ยาก เทียบกับบุตรหลานตระกูลมั่งมีทั่วไปแล้ว เลี้ยงง่ายกว่าไม่รู้ตั้งกี่เท่า

หลังกินดื่มจนเต็มอิมและให้คนยกออกไป ลู่เจิงก็พาจั้วเส้าซิงไปคารวะฮูหยินผู้เฒ่า

จั้วเส้าซิงนึกหวั่นใจพอสมควร เพราะตามมารยาท เขาควรไปคารวะฮูหยินผู้เฒ่าตั้งแต่แรกที่เข้าประตูมา ทว่าในยามนั้นเขาถูกลู่เจิงทำให้จิตใจ

ปวนปั้น จึงลืมเรื่องนี้เสียสนิท

กว่าเขาจะนึกขึ้นได้ ทั้งสองคนก็แช่ตัวอยู่ในสระอาบน้ำแล้ว ต่อให้เป็นเรื่องใหญ่เทียมฟ้าก็ต้องเลื่อนไปภายหลัง

จวนเจิ้นกั้วกงกั้วางขวางเหลือคณา ตัวลู่เจิงพำนักรอยู่ในเรือนคันสามขนาดใหญ่ นอกลานเรือนคือสวนดอกไม้อันกว้างขวาง และภายในสวนยังมีสระน้ำขนาดใหญ่อยู่อีกสระ

ตลอดทางที่เดินมา จั่วเส้าซิงพบเห็นข้ารับใช้เพียงไม่กี่คน ซึ่งแตกต่างลิบลับกับสถานการณ์ในบ้านชนชั้นสูงผู้มั่งคั่งทั่วไป ที่จะมีข้ารับใช้อยู่กันเป็นกลุ่ม

จนกระทั่งเดินมาถึงเรือนหนวนเซียงที่ฮูหยินผู้เฒ่าพำนักรอยู่ ถึงค่อยๆ ปรากฏกลิ่นอายมนุษย์ ทันทีที่เห็นลู่เจิง หญิงรับใช้อาวุโสที่เฝ้าอยู่นอกประตูพากันยอบกายคารวะ “คารวะท่านลู่ คารวะคุณชายสามจั่ว”

จั่วเส้าซิงไม่คิดฝันว่าตนเองจะได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ด้วย เขาเคยมาจวนเจิ้นกั้วกงเพียงคนเดียว หน้าที่สองกระทั้งประตูหน้าก็ยังไม่ได้เข้า แต่หญิงรับใช้อาวุโสเหล่านี้กลับจำเขาได้ เห็นชัดว่ามีคนกำชับไว้ล่วงหน้า

เพิ่งก้าวเข้าไปในห้องซำงก็ได้ยินเสียงหัวเราะสดใสเปี่ยมชีวิตชีวาดังมาจากด้านใน ซึ่งรู้ได้ทันทีว่านั่นคือเสียงอันเป็นเอกลักษณ์ของฮูหยินผู้เฒ่า

“ท่านแม่ มีเรื่องอันใดถึงหัวเราะอย่างมีความสุขปานนี้” ยามอยู่ต่อหน้าฮูหยินผู้เฒ่า ลู่เจิงมักมีท่าที่ผ่อนคลายมากขึ้น

เสียงหัวเราะของฮูหยินผู้เฒ่าหยุดชะงักกะทันหัน จั่วเส้าซิงเห็นรอยยิ้มบนใบหน้านางจางลง หัวใจก็พลันเต้นโลดขึ้นมา หรือนางจะตำหนิที่เขาเสียมารยาท?

“เจ้ากลับมาแล้ว? ไยไม่พักสักคืนก่อนค่อยมา”

จั่วเล่าซึ่งรับรู้ถึงแววหยอกเย้าในคำพูดนาง ครั้นนึกถึงเรื่องเมื่อครั้งที่พอทั้งสองเข้าจวนมาก็พากันมุดเข้าห้องทันที พวงแก้มก็ค่อยๆ ร้อนผ่าว ส่วนฝ่ามือที่ลู่อู้งามไว้มันก็เริ่มเหนียวขึ้น

ลู่อู้งามกลับหาได้ใส่ใจ ดึงจั่วเล่าซึ่งไปนั่งลงบนเก้าอี้ด้านข้างสูฮยินผู้เฒ่า “เร่งรุดกลับมาตลอดทาง ยังรู้สึกเหนื่อยอยู่บ้าง มาพบท่านก่อนค่อยไปพัก”

สูฮยินผู้เฒ่าเหยียดมุ่ปากอย่างไม่ค่อยใส่ใจ นางเบนสายตามาที่จั่วเล่าซึ่ง เห็นเด็กหนุ่มนั่งสงบเสงี่ยมอยู่ข้างลู่อู้งาม ทั้งสองต่างมีรูปลักษณ์โดดเด่นพอๆ กัน เพียงแต่ลู่อู้งามคมเข้มหล่อเหลา ส่วนจั่วเล่าซึ่งก็รูปงามหาได้เปรียบ จึงดูเหมาะสมกันเป็นที่สุด

น่าเสียดายที่เป็นบุรุษ สูฮยินผู้เฒ่าลอบถอนใจในอก

นางกวักมือไปทางจั่วเล่าซึ่ง รอยยิ้มกลับคืนสู่ใบหน้า “ได้ยินว่าเล่าซึ่งได้อันดับหนึ่งในการสอบสุ่ยซือ ก้าวหน้าตั้งแต่อายุน้อย ช่างคิดจะให้คนส่งของขวัญอวยพรไปให้อยู่เชียว”

ว่ากันตามตรง ผลลัพธ์เช่นนี้นับว่าเกินความคาดหมายของสูฮยินผู้เฒ่า แม้รู้ว่าจั่วเล่าซึ่งเป็นบัณฑิต ช่างเป็นบัณฑิตที่มีความรู้แตกฉาน กระนั้นการคว้าอันดับหนึ่งในตอนที่อายุเพียงเท่านี้ ไม่ใช่เรื่องที่บัณฑิตทั่วไปจะทำได้

ทว่าลองคิดดูก็ว่าใช่ หากเจ้าตัวไม่มีความพิเศษ จะทำให้ลู่อู้งามปักใจแน่วแน่ได้อย่างไร

ยิ่งพิศดูจั่วเล่าซึ่ง สูฮยินผู้เฒ่าก็ยังรู้สึกชื่นชมนานตา กอปรกับคิดว่าเด็กหนุ่มอายุนี้ก็ถูกลูกขุนนางล่อลวงไปยังหนทางที่ไม่อาจหวนกลับมาจนน้อยอย่างใดก็ให้บังเกิดความสงสารเห็นใจอยู่บ้าง

จั่วเล่าซิงเดินไปตรงหน้าฮูหยินผู้เฒ่า ค้อมเอวกล่าวประจบเอาใจ “ไม่พบหน้ากันไม่กี่วัน ฮูหยินผู้เฒ่าดูมีสีหน้าเปล่งปลั่งสดใสขึ้นเรื่อยๆ เลยขอรับ”

“เจ้าเด็กคนนี่ช่างปากหวานนัก!” ฮูหยินผู้เฒ่ากุมมือเด็กหนุ่ม ก่อนยัดหยกสี่เหลี่ยมชิ้นหนึ่งไว้ในมือ “เอ้า! เมื่อวานมีคนส่งของเล็กๆ น้อยๆ มาให้ เอาไปสลักเป็นตราประทับเล่นเถิด”

หินหยกในมือเกลี้ยงเกลาแวววาว เป็นหยกเถียนหวง¹ชั้นดี จั่วเล่าซิงไม่ได้ปฏิเสธ หลังเก็บอย่างระมัดระวังก็กำหัตถ์ค้ำับพลางยิ้มแยมกกล่าว “ขอบคุณฮูหยินผู้เฒ่าที่มอบรางวัล”

เขาจำได้ว่า สมัยยังสาวฮูหยินผู้เฒ่าก็เป็นสตรีมากความสามารถ และพอจะมีชื่อเสียงอยู่บ้าง ใช้หยกเถียนหวงชิ้นนี้แกะสลักเป็นตราประทับให้นางได้พอดี แม้แต่จั่วซุ่ยยังจำโคลงกลอนที่ฮูหยินผู้เฒ่าประพันธ์ได้ทุกบท เขาจะหุตาคับแคบเกินไปไม่ได้

ขณะที่เขากำลังวางแผนในใจ กลับเห็นฮูหยินผู้เฒ่าถามหน้าจ๋า “ไม่เจอกันไม่กี่วัน ไฉนกระทั่งท่านแม่ก็ไม่ยอมเรียกแล้ว?”

จั่วเล่าซิงรีบไหลตามน้ำ เอ่ยคำว่าท่านแม่ทันที ความรู้สึกนี้ชวนให้อศรรายเหลือแสน ประหนึ่งคนล่องลอยไร้หลักแหล่งที่พลันได้หยั่งรากลงดิน เทียบกับจวนสกุลจั่ว ที่แห่งนี้เป็นเสมือนบ้านเสียยิ่งกว่า

ฮูหยินผู้เฒ่าฟังพอใจแล้วจึงบอกสาวใช้ยกชาโสมมาให้จั่วเล่าซิงกับลู่อิง “พวกเจ้าคนหนึ่งยุ่งกับการปราบโจร อีกคนยุ่งกับการสอบเคอจวี อย่ามัวแต่ยุ่งจนทำร่างกายทรุดไปเล่า”

จั่วเล่าซิงพบว่าอารมณ์นางขึ้นลงเร็ว คล้ายว่าไม่เคยใส่ใจเรื่องราว

¹ หยกเถียนหวง เป็นหยกที่พบในมณฑลฝูโจว มีสีเหลืองโปร่งใสมันวาว

อันใด ทว่ากลับจัดการทุกอย่างได้อย่างเรียบร้อยเหมาะสม

อย่างเช่นหยกเถียนหวงที่ยัดใส่มือเขา หรือซาโสมในมือถั่วนี้ แม้รู้ว่าตนเองได้อาศัยใบบุญลู่เจิง กระนั้นก็ยังทำให้รู้สึกอุ่นชานในใจ

ครั้นนี้ก็ได้ว่าในคลังเก็บของของหอสมบัติ ยังมีข้าวของล้ำค่าหายากบางอย่าง จั่วเส้าซิงจึงเตรียมจะนำมาแสดงความกตัญญูต่อหญิงชราในคราวหน้า

เมื่อจิตใจสงบลง จั่วเส้าซิงก็เริ่มมองสำรวจผู้คนในห้อง พ่อบ้านกับจวนหมัวม้วนนั้นเขาเคยพบมาก่อนแล้ว และยังมีสาวใช้วัยเยาว์อีกหลายคน แต่ละคนล้วนรูปโฉมไม่สามัญ ทว่าทุกคนต่างมีท่าทางสุภาพเรียบร้อย คิ๋วตากระจ่างใส ไม่มีกลิ่นอายออกอื้อฉาวเลอะเยี่ยงอิสตรีแม้แต่ผู้น้อย กลับกันยังคงอาจแก่กล้าด้วยซ้ำ

นอกจากนี้ยังมีเด็กหญิงตัวน้อยอายุสี่ห้าขวบสองคน ซึ่งถูกจับแต่งเนื้อแต่งตัวเสียน่ารัก เด็กทั้งสองกำลังนั่งเล่นตุ๊กตารายอยู่บนพรมหนา

ลู่เจิงเห็นจั่วเส้าซิงจ้องมองสาวใช้ในห้องก็เลิกคิ้ว ดึงตัวคนมาประชิดข้างกาย “มองอะไรอยู่”

จั่วเส้าซิงหันศีรษะมากระพริบตาใส่อีกฝ่าย พลางชี้ไปทางแม่หนูน้อยบนพื้น “เหตุใดในบ้านยังมี...อายุน้อยเช่นนี้” เขาไม่ทราบฐานะเด็กหญิงทั้งสองจึงไม่รู้ว่าควรเรียกขานเช่นไร

หากไม่เพราะทราบชีวิตก่อนลู่เจิงไม่มีบุตร เขาคงคลางแคลงใจว่าหนูน้อยผู้น่ารักสองคนนี้ คือองค์หญิงของจวนเจิ้นกั้วง

“อ้อ! นั่นคือยายหนูสองคนที่ยายเฒ่าเพิ่งเลือกมา เตรียมเลี้ยงดูไว้

² ตุ๊กตาราย เป็นของเล่นเด็กชนิดหนึ่ง โดยนำทรายมาใส่ถุงแล้วเย็บปิด วิธีเล่นมีหลากหลาย เช่น ใช้เล่นเป็นหมากเก็บ หรือโยนใส่กัน

ข้างกาย รอหลังพวกเจ้าแต่งงานกัน ก็ควรเลือกทายาทให้จวนได้เสียที่”
ฮุฮินผู้เฒ่าซึ่งตอบก่อน

สองตาจั่วเล่าซึ่งพลันเบิกกว้าง ในอกเด่นโครมคราม เรื่องนี้...แก้
ปัญหาเช่นนี้ได้ด้วยหรือ

ถึงแม้ว่านับแต่โบราณมาจะมีตัวอย่างที่บุรุษบางคนแต่งงานกับ
บุรุษ กระนั้นก็ไม่เคยได้ยินว่า แม้แต่ทายาทของครอบครัวก็สามารถใช้การ
รับเลี้ยงบุตรบุญธรรมได้

เขายังกังวลว่า ในอนาคตจะต้องเผชิญหน้ากับละครแม่สามีบีบคั้น
ลูกสะใภ้รับอนุให้บุตรชาย หรือแม่สามียัดสาวใช้ห้องข้างให้บุตรชายโดยตรง
ที่แท้เขาก็แค่ตีตนไปก่อนไข้?

ฮุฮินผู้เฒ่าเรียกแม่หนูทั้งสองมาเย็นข้างๆ แล้วแนะนำให้แกกันหนึ่ง
รอบ จั่วเล่าซึ่งสังเกตเห็นว่าในด้านคำเรียกขาน ฮุฮินผู้เฒ่ายังคงให้ใช้คำที่
เป็นทางการอย่าง ‘ท่านลุง’ ทั้งยังไม่ได้แสดงความสนิทชิดเชื้อต่อเด็กทั้งคู่มาก
เกินไปนัก

“ข้าถูกใจเจ้าหนูสามจากภรรยาเอกบ้านลุงรองฝั่งบิดาเจ้า ปีนี้อยู่
ได้สองขวบ เติบโตมาอย่างแข็งแรงเฉลียวฉลาด หากเจ้าสนใจ ข้าจะเชิญ
พวกเขามาลองพูดคุยดู”

หลายปีนี้ เนื่องจากจวนเงินกั๊วกงมีทายาทเพียงคนเดียวมาหลายรุ่น
ยิ่งนานวันเครือญาติจึงยิ่งห่างเหิน การได้พบเด็กที่เหมาะสมซ้ำยังมีสายเลือด
เดียวกันนั้นไม่ง่ายเลยจริงๆ

พอเครือญาติหลายครอบครัวเห็นว่าสายเลือดจวนเงินกั๊วกงเบาบาง
ก็มักคิดหาวิธีส่งบุตรชายเข้ามา มาตราว่าวันหน้าไม่อาจสืบทอดบรรดาศักดิ์
ก็ยังมีอนาคตดีกว่าที่เป็นอยู่

หากโชคดีหน่อย บุตรชายแท้ๆ เพียงคนเดียวของจวนเงินกั้วกง มอดม้วยไป เช่นนั้นบุตรชายของพวกเขาก็คือผู้สืบทอดอันถูกต้องชอบธรรม ถึงยามนั้นจวนเงินกั้วกงทั้งจวนก็กลายเป็นของเขาแล้ว

“เรื่องนี้ไม่รีบ” ลู่เจิงชมวดหัวคิ้ว “ช้ากับเส้าชิงยังหนุ่มแน่น การเลี้ยงดูฝึกฝนผู้สืบทอดเร็วเช่นนี้ มีโอกาสพลัดผันมากเกินไป”

ตามความคิดลู่เจิง อย่างน้อยรอจนพวกเขาอายุสามสิบค่อยเริ่มใคร่ครวญปัญหานี้ หลังบ่มเพาะเด็กสักคนเป็นเวลาสิบยี่สิบปี จะกลายเป็นมังกรหรือหนอนแมลงก็ตมดูที่โชควาสนาคณผู้นั้นแล้ว

หากรับคนมาอบรมบ่มเพาะเร็วไป ไม่แน่ว่าได้ผ่านประสบการณ์การต่อสู้แย่งชิงอำนาจระหว่างพ่อบุญธรรมกับลูกบุญธรรม เมื่อเด็กพวกนั้นเติบโตใหญ่ขึ้น

เหตุที่การแข่งขันชิงบัลลังก์จักรพรรดิดุเดือดก็คือ พ่อเหล่าองค์ชายทั้งหลายเติบโตใหญ่ ความคิดอ่านก็พลอยยิ่งใหญ่ตามไปด้วย

สุหยินผู้เฒ่าปรายตามองบุตรชายแวบหนึ่ง ก่อนกล่าวอย่างเชื่องซึม “แล้วแต่เจ้า” อย่างไรก็ตามไม่ใช่หลานแท้ๆ เร็วไปหลายปีหรือช้าไปหลายปีคงไม่ต่างกันนัก

มุมปากจ้าวเส้าชิงโค้งขึ้นโดยไม่มีใครสังเกตเห็น เขาเอาแต่ก้มหน้าไม่ปริปาก ก่อนกลายเป็นสมาชิกในครอบครัวอย่างเป็นทางการ ไม่เข้าร่วมหัวข้อสนทนาทำนองนี้จะดีกว่า

สุหยินผู้เฒ่าโบกมือ “เอาละๆ ควรทำสิ่งใดก็ไปทำสิ่งนั้น อย่ามาซุกอยู่ในเรือนยายเฒ่า เห็นพวกเจ้าแล้วหงุดหงิด”

ลู่เจิงถือโอกาสกล่าวอำลาแล้วพาจ้าวเส้าชิงจากไปโดยไม่มัวไถ่ไข่ หลังเดินออกมาจ้าวเส้าชิงก็สอบถาม “เวลาท่านเผชิญหน้ากับสุหยินผู้เฒ่า มัก

มีท่าทีเช่นนี้?” นึกจะมาก็ก็นึกจะไปก็ไป?

ลู่อึงบีบฝ่ามืออีกฝ่ายพลางถาม “ท่าทีเช่นนี้นั้นเป็นอย่างไรหรือ”

จั่วเส้าชิงรำพึงในใจ ยามเข้าออกประตูเครื่องทักทายไม่แสดง
คารวะ อีกทั้งดูจากสถานการณ์แล้ว เกรงว่าจะไม่มีกระทั้งการปรนนิบัติเข้า
เย็นเสียด้วยซ้ำ เช่นนี้จะไม่ถูกฝ่ายตรวจการยื่นหนังสือกราบทูลว่า ‘ไม่กตัญญู’
จริงๆ หรือ

ยามอยู่ต่อหน้าลู่อึง เขามักแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา คิดเช่นใด
ก็เขียนไว้บนใบหน้า ลู่อึงจึงเข้าใจถึงความจงนงสงสัยที่เขาไม่ได้เอื้อนเอ่ยออก
มา และกล่าวสอน “เป็นแม่ลูกกันแท้ๆ เหตุใดต้องเคร่งมารยาทเกินควร”

ลู่อึงเคยเห็นธรรมเนียมมารยาทอันซับซ้อนของตระกูลขุนนางมาไม่
น้อย มารดาบุตรไม่ได้ใกล้ชิดกันตั้งแต่เล็ก มีเพียงตอนปรนนิบัติเข้าเย็นถึงได้
เจอหน้ากัน มารดาผู้ให้กำเนิดยังสนิทชิดเชื้อสู่แม่มนไม่ได้

ลู่อึงเป็นบุตรที่สุหยินผู้เฒ่าเลี้ยงดูมาด้วยตนเอง แม้เข้าสู่สนามรบ
ตั้งแต่อายุสิบเอ็ดปี กระนั้นต่างฝ่ายต่างเป็นญาติเพียงหนึ่งเดียวของกันและ
กัน ความรักในครอบครัวจึงล้ำค่านัก

จั่วเส้าชิงไม่อาจเข้าใจได้ในช่วงเวลาสั้นๆ ได้แต่ถือว่าฐานะของตน
กับมารดาแท้ๆ เป็นกรณีพิเศษ จึงทำตามใจเช่นนี้ไม่ได้เท่านั้น

สายลมค่อนข้างเย็น ซ้ายยังเจือความชื้นอยู่นิดๆ ลู่อึงพาจั่วเส้าชิง
เดินเล่นในสวนดอกไม้รอบหนึ่ง จากนั้นก็มาหยุดพักตรงศาลากลางทะเลสาบ

หลังให้ข้ารับใช้ไปหยิบผ้าคลุม ลู่อึงก็คลุมผ้าให้จั่วเส้าชิงด้วยตนเอง
ก่อนหอมแก้มเด็กหนุ่มพลางบอก “รอดอกบัวทั่วสระบาน เจ้าก็เชิญสหาย
สนิทบางคนมาชมดอกไม้ได้”

จั่วเส้าชิงจินตนาการภาพทิวทัศน์อันงดงาม ยามเหล่าปทุมบาน

สะพรัง สายตาพลันสว่างไสว “ถึงยามนั้นพายเรือพาข้าล่องทะเลสาบได้หรือไม่” เห็นชัดว่าจุดที่จั่วเส้าชิงให้ความสนใจนั้นต่างออกไป

“ยากที่ไต่กัน อยากไปตอนนี้ก็ไปได้”

จั่วเส้าชิงสายศิระชะหวิว กล่าวอย่างสุภาพมีมารยาท “ยามนี้สายลมหนาวเหน็บเสียดกระดูก มิใช่ฤดูกาลที่ดีที่สุดในการล่องทะเลสาบ” ในฤดูร้อนอันอบอุ่น ได้พายเรือตากลมเย็นบนทะเลสาบยามราตรี จะปลอดภัยยิ่งสองเท่า

อาจเพราะชีวิตในภายภาคหน้าสวยงามเกินไป จั่วเส้าชิงเลยหลงลืมเวลาชั่วขณะ และลืมไปสนิทว่าตอนนี้เขายังคงเป็นคนสกุลจั่ว

ในจวนสกุลจั่ว จั่ววุ้นเหวินตื่นตระหนกกลนลานนับตั้งแต่จั่วเส้าชิงถูกพาตัวไป หลังครุ่นคิดตามลำพัง เขาก็ไปหาเซวี่ยซือที่เรือนทิงหลาน ตัดสินใจให้นางไปจวนสกุลเจิงเพื่อหาคนช่วยเหลือ

แต่เขาไม่คาดคิดว่าเซวี่ยซือจะแค้นเสียงหีเย็นชาใส่ “นายท่าน ไซ่ว่าข้าไม่อยากช่วย เพียงแต่คดีทุจริตการสอบเคอจวินี้เป็นได้ทั้งเรื่องใหญ่เรื่องเล็ก เกิดเส้าชิงทำผิดจริง พวกเราสองบ้านจะมีพลอยเดือดร้อนจนรักษาไว้ไม่ได้หรือ”

จั่ววุ้นเหวินกรุ่นโกรธอยู่ในใจ “เส้าชิงจะไปทำเรื่องทุจริตได้อย่างไร เขาจะเอาหัวข้อการสอบมาจากที่ใดกัน”

“คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ นายท่าน เรื่องที่ท่านไม่รู้มีมากมายนัก” เดิมทีเซวี่ยซือแค่อยากพูดประโยคนี้ หลายวันนี้ที่จั่วเส้าชิงครองฐานะจวีเหริน มักทำท่าจองหองอวดดีเป็นล้นพ้น ยามอยู่ต่อหน้าจั่ววุ้นเหวินก็แสวงทำตัวน่ารักน่าเอ็นดู ทว่ายามปฏิบัติต่อผู้อื่นกลับหาได้เกรงใจ

ไม่คิดว่าวาจาอับมงคลของนางจะเป็นจริง หลังสองสามีภรรยา

พูดจาไร้แก่นสารกันอยู่สองชั่วยาม ก็ได้ยินเรื่องในศาลของจ้าวเส้าชิง โดยเฉพาะเรื่องที่ว่าคุณชายสามสกุลจ้าวถูกท่านกงหลูพาตัวไป

สองสามีภรรยาแซ่จ้าวตกตะลึงจนถึงขีดสุด ตอนแรกยังนึกด้วยความปลาบปลื้มยินดีที่ว่า ท่านกงหลูทำเช่นนั้นเพราะจ้าวซุ่ย เมื่อรักบ้านก็รักอีกาบนหลังคาด้วย

ทว่ารอจนใจเย็นลง พวกเขาค่อยรู้สึกรู้ว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง กอปรกับด้านนอกเริ่มมีข่าวลือไม่น่าฟัง หลังทั้งคู่ฟังจบก็โกรธจนควันออกหู

จ้าววันเหวินโมโหที่บุรุษดั่งมของสกุลจ้าวถูกคนใส่ร้ายป้ายสี ไม่ว่าจะจริงหรือเท็จย่อมส่งผลต่อชื่อเสียง

เซวียซื่อกลับลอบเคียดแค้นชิงชัง สมแล้วที่เป็นเมล็ดพันธุที่นางจิ้งจอกให้กำเนิด ล่อลวงกระทั่งบุรุษ ยังมีความละเอียดใจสักนิดหรือไม่

“นายท่าน คราวนี้ท่านจะว่าอย่างไร” เซวียซื่อกดดันด้วยความแค้น กระตุกมุมปากกล่าวเสียดสี “หรือท่านคิดว่านี่ล้วนเป็นการเกี้ยวพาราสีอยู่แล้ว จะบุตรชายหรือบุตรสาวก็ไม่เห็นเป็นไร”

จ้าววันเหวินฟังคำพูดนี้เจ็บใจยิ่งดำทะมึนเป็นกันหม้อ สบถถ้อยคำหยาบคายด้วยน้ำเสียงดุร้ายที่หาได้ยาก “ผายลมมารดามันสิ!”

เช่นนั้นผู้น้อยจะสศทบนฟ้ารบ่าวคั

จ้าววันเหวินกับเซวียชื่อชะเง้อคอรอคอยอยู่ในบ้าน ทว่าหลังม่านรัตติกาลโรยตัว จ้าวเส้าซิงก็ยังคงไม่กลับมา คำพูดที่บ่มอยู่ในท้องเซวียชื่อไร้ช่องให้ระบายออก เลยได้แต่พรวดบ่นต่อ “นายท่าน ท่านดูบุตรชายคนดีของท่านสิว่าเป็นอย่างไรไปแล้ว เขามองว่าตนเองเป็นคนของจวนเงินกั้วกงจริงๆ หรือ ช่างไม่รู้จักรักละอายโดยแท้!”

“หุบปาก!” วันนี้อารมณ์จ้าววันเหวินขึ้นๆ ลงๆ ทั้งวัน หุนหันฉุนเฉียวง่าย แม้แต่เยวี่เหินยงผู้ได้รับความโปรดปรานมากที่สุด ยังถูกตำหนิไปยกหนึ่ง เขาซึ่งนำหน้าข้อดีข้อเสียในใจนับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่ต้นจนจบไม่อาจตัดสินได้ว่าสำหรับสกุลจ้าวแล้ว เรื่องนี้ส่งผลดีหรือผลเสียมากกว่ากัน

ผลเสียนั้นแจ่มชัด ชื่อเสียงอันใสสะอาดดุจสายน้ำที่จวนสกุลจ้าวรักษามาตลอด เกรงว่าจะพังทลายลงในมือจ้าวเส้าซิงแล้ว

ส่วนผลดีคือ ขอเพียงท่านกงสุลสามารถช่วยเหลือสกุลจ้าวเพิ่มขึ้นอีกนิด อนาคตสกุลจ้าวต้องรุ่งโรจน์เรื่องรองเป็นแน่แท้

จ้าววินเหวินว่ารุ่นจนวนวดไกล้วรวง ลังเลระหว่างซื้อเสียงกับผลประโยชน์ ส่วนตัวจ้าวเล่าซิงเองนั้น เขาก็ทั้งรักทั้งชัง

เซวี่ยซื่อแตงให้กับจ้าววินเหวินมาหลายปีติดๆ แม้ไม่ได้รับความรักใคร่จากสามี ก็ไม่เคยถูกตะคอกเสียงดังใส่เฉกเช่นวันนี้ นางพลันรู้สึกปวดใจจนยากทานทน แค้นเสียงหีเย็นชาแล้วทิ้งจ้าววินเหวินกลับเรือนหลัง

เพิ่งเข้ามาในห้องบุตรสาว เซวี่ยซื่อก็ถูกภาพเหตุการณ์ตรงหน้าทำให้เดือดดาล มีเศษกระเบื้องเกลื่อนพื้น โต๊ะเก้าอี้เอียงล้มอยู่ตามมุมต่างๆ ทั้งห้องนอกจากเตียงที่ยังคงตั้งวางเรียบร้อยอยู่ตรงนั้น ทุกสิ่งล้วนถูกทุบทำลายจนหมดสิ้น

“นี่เจ้าทำอะไรของเจ้า” เซวี่ยซื่อโมโหจนแน่นหน้าอก “พวกสาวใช้เล่า โฉนจึงปล่อยให้เจ้าอาละวาดตามใจเช่นนั้น”

จ้าวซู่ยู่กำลังนั่งน้ำตาคลออยู่บนเตียง ซึ่งเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ยังมีสภาพสมบูรณ์ พอเห็นเซวี่ยซื่อเข้ามา ก็ร้องไห้คร่ำครวญอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ “ท่านแม่ ลูกได้ยินหมดแล้ว...”

ท่ามกลางความยุ่งเหยิงระเกะระกะ เซวี่ยซื่อค้นพบทางเดินและก้าวไปทุบผนังข้างกายบุตรสาวก่อนหลุดลอดไปรอบๆ “อย่าได้ยินเสียงลมก็คิดว่าฝนจะตก เวลานี้สถานการณ์ยังไม่แน่ชัด จะพูดอะไรก็เร็วไปทั้งนั้น” รวบรวมว่าฮุหยินจ้าวผู้ได้ยินเสียงลมก็คิดว่าฝนจะตกเมื่อครู่ หาใช่ตัวนาง

อันที่จริงเชื่อว่าทุกคนจะเชื่อในข่าวลือ แม้แต่ประชาชนคนธรรมดาที่เห็นจ้าวเล่าซิงเดินตามลู่เจิงไปกับตา ก็เพียงรู้สึกถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่ดีกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย ในช่วงเวลาสั้นๆ คนปกติล้วนไม่มีทางคิดเกินเลยไปจากนี้

กระนั้นทั่วทั้งเมืองหลวง มีตระกูลขุนนางที่เรื่องอำนาจมาหลายรุ่น

มากเพียงใด ที่ใส่ใจต่อท่าทีของเจิ้งกั๋ว กง แคลมพัดหญ้าไหวเพียงเล็กน้อย ก็สามารถกล่าวเกินจริงและแพร่กระจายออกไปได้

“เรื่องนั้นลือกันไปจนมีจุมกมีตา¹แล้ว ยิ่งกว่านั้นยามนั้นน้องสามยังไม่อยู่บ้าน ต้องเป็นเพราะ...” พอลึกว่าสามีในอนาคตของตนเองอยู่ด้วยกันกับบุรุษ จั่วซุ่ยก็รู้สึกไม่สบายไปทั้งร่าง

“ไอ้ตัวจัญไรนั่น!” พอเอ่ยถึงจั่วเส้าซิง เซวี่ยซื่อก็เซวี่ยงหมอนกระเบื้อง ซึ่งเป็นของเพียงหนึ่งเดียวบนเตียงที่ยังสมบูรณ์ดีด้วยโทสะ “หากรู้แต่แรกว่าฉันมีสันดานเช่นนี้ ก็คงกำจัดทิ้งไปพร้อมแม่จิ้งจอกของฉัน!”

จั่วซุ่ยสะท้านเอือก นิ้วที่กำลังบีบผ้าเช็ดหน้ากลายเป็นสีขาวซีดผิดปกติ ดวงตาวาบประกายโหดเหี้ยม “ท่านแม่ บ้านเราจะเก็บคนชื่อเสียงเลวร้ายเช่นนี้ไว้ไม่ได้ วันหน้าพี่ใหญ่ยังต้องเป็นขุนนาง ต่อไปลูกยังต้องออกเรือนจะให้เขาคนเดียวทำลายพวกเราทั้งครอบครัวไม่ได้แน่เจ้าคะ!”

เซวี่ยซื่อพลันบังเกิดความคิดขึ้นมาเช่นกัน เมื่อครู่มีแต่โมโหจนไม่ได้คิดถึงแผนการรับมือ ครั้นได้จั่วซุ่ยเตือนสติ นางถึงได้กลับคืนสู่ความสุขุมรอบคอบเช่นยามปกติ

“ใช่แล้ว แต่ไรมาสกุลจั่วเราชื่อเสียงใสสะอาด ต่อให้เป็นตอนปู่ทวดเจ้าตกต่ำ ก็ไม่ขาดท่วงทีตระกูลบัณฑิต จะมาพังทลายลงในมือบุตรหลานอย่างฉันไม่ได้!”

“เช่นนั้น...” จั่วซุ่ยยอมมารดาตนด้วยสองตาฉาบไหวเป็นประกาย

“ท่านกงลุงนึกสนุกไปชั่วครู่ แค่อยากหาความแปลกใหม่ ไม่นานก็คงเบื่อ ถึงยามนั้นจะฆ่าจะแกงยังมีใช่แล้วแต่พวกเราหรือหือ”

¹ ลือกันไปจนมีจุมกมีตา เป็นสำนวนหมายถึง ข่าวลือที่ลือกันแบบลงรายละเอียดจนคล้ายเป็นเรื่องจริง

จ้าวชูฮุยสิ้นศรัทธา “ไม่ได้นะท่านแม่ ผู้ใดจะล่วงรู้ว่าท่านคงจะยอมปล่อยมือเมื่อไร เกิดใช้เวลาปีสองปี พวกเราก็ต้องโชคร้ายตามไปปีสองปีด้วย ถึงเวลานั้นลูกยังจะแต่งออกได้อีกหรือ แม้แต่พี่ใหญ่ก็ต้องพลอยถูกทำให้เดือดร้อนจนหมดอนาคตไปเช่นกัน”

เมื่อเกี่ยวพันถึงอนาคตของบุตรชายบุตรสาว เซวียซือก็เริ่มโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้น นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “เช่นนั้นอีกหนึ่งไม่ทำสองไม่เลิกรา² ให้มันลงไปอยู่พร้อมหน้ากับแม่ที่ตายไปของมันแล้วกัน!”

จ้าวชูฮุยรู้สึกว่ามันมีเหตุผิดปกติ พยายามสะกดความรู้สึกว่าไม่อยากกล่าวแย้ง แล้วพูดเตือนสติ “แต่อย่างไรที่นี่ก็คือเมืองหลวง หากเขาตาย พวกเราก็ยากจะหลุดพ้นความเกี่ยวข้อง”

เซวียซือโค้งมุมปาก “มิใช่ยังมีองค์หญิงให้อยู่อีกคนหรือ หนก่อนหากไม่ได้ได้ทำเจียงช่วย เจ้าก็อาจ...” เห็นบุตรสาวมีสีหน้ามึนมน นางจึงรีบเปลี่ยนหัวข้อ “เรื่องนี้ต้องให้พี่ใหญ่เจ้าออกโรง เรามีประสบการณ์กว้างขวางรู้จักคนมาก”

“แต่พี่ใหญ่สนิทกับน้องสามมาแต่ไหนแต่ไร ไม่น่าว่าเขาจะยอมช่วย!” จ้าวชูฮุยทำปากยื่นพูดอย่างไม่พอใจ

“เด็กโง่ เจ้าต่างหากที่เป็นน้องสาวแท้ๆ เขาไม่ช่วยเจ้าแล้วจะช่วยใคร”

จ้าวชูฮุยฟังโหล่เซวียซือ “ท่านแม่ หากรู้แต่แรกพวกเราก็เลือกสกุลเฉาตั้งแต่ตอนนั้น ลูกนึกเสียใจภายหลังแล้วเจ้าคะ”

เซวียซือเม้มปากจนเป็นเส้นตรง ก่อนตบแผ่นหลังเพื่อปลอบใจนาง

² หนึ่งไม่ทำสองไม่เลิกรา เป็นสำนวนหมายถึง หากไม่ทำก็คือไม่ทำ เมื่อตัดสินใจทำแล้วต้องทำให้ถึงที่สุด

“อย่าพูดโง่ๆ สกุลเฉาจะเทียบจวนเงินกั๊วกังได้อย่างไร อันหนึ่งฟ้าอันหนึ่งดิน
เชียวนะ”

จ้าวซุ่ยหลูบตาลลง นางยอมรู้แก่ใจว่าทางใดดีกว่า เพียงแต่เรื่องมา
ถึงขั้นนี้ ความหวังของนางยิ่งนานวันยิ่งรางเลือน

เพราะข่าวลือที่แพร่สะพัดออกไปก่อนหน้านี้ นอกจากแต่งเข้าจวน
เงินกั๊วกังแล้ว ยากนักที่นางจะหาครอบครัวดีๆ ได้ ไม่ว่าครอบครัวใดก็คงไม่
ต้องการสตรีที่เคยมีข่าวลือเชิงซู้สาวกับท่านกงลู่

ถ้าเรื่องที่ท่านกงลู่ชมชอบบุรุษเป็นจริงขึ้นมา นางจะเอาสิ่งใดไปสู้
เล่า

เซวี่ยซื่อนึกว่าจ้าวซุ่ยยังคงนึกถึงเฉาจวงวานจึงกล่าวตักเตือน “ลูก
เอ๋ย รอให้เจ้าแต่งงานก็จะค้นพบว่าบุรุษเชื่อถือไม่ได้ทั้งนั้น เฉาจวงวานดีต่อ
เจ้ามาก แต่เจ้ารับรองได้หรือว่าความดีนี้จะรักษาไว้ได้นานเท่าใด...

“ไม่มีบุรุษคนใดไม่เจ้าชู้ แม้เขารักเจ้าจริงจากใจ ก็เลียงไม่ได้ที่จะมี
อนุนางบำเรอ ยิ่งเจ้าอายุมากขึ้นแก้ตัวไป แม้แต่จะมองเจ้าสักแวบยัง
รำคาญ...

“ฉะนั้นในฐานะสตรี เรื่องสำคัญสุดยังคงเป็นการแต่งให้กับผู้ที่มี
ฐานะดี รอเจ้ามีอำนาจอยู่ในมือ กุมบ้านเอาไว้มั่น ก็ไม่ต้องมองดูสีหน้านาง
จึงจอกเหล่านั่นแล้ว...

“ในเมืองหลวง บุรุษเลี้ยงดูเด็กหนุ่มรูปงามชายยาใจเป็นเรื่องปกติ
นัก อย่าเห็นว่าภายนอกขุนนางใหญ่เหล่านั้นเคร่งขรึมจริงจัง ไม่น่าเรือนหลัง
อาจละเทะวุ่นวายก็เป็นได้...

“ดังนั้นต่อไปท่านกงลู่มีงานอดิเรกไม่ดีไม่งามไปบ้างก็ช่างเถิด เทียบ
กับชนรุ่นหลังของตระกูลอื่น ที่วันๆ เอาแต่เที่ยวหญิงคนिका รู้จักแต่การเสพ

สุข ยังดีกว่ามากนัก”

จ้าวชูฮุยผิงกวีระเบาๆ จำต้องยอมรับว่าคำพูดเซวียชื่อนั้นถูกต้อง
ครอบครัวชนชั้นสูงครอบครัวใดมีเพียงกันและกันชั่วชีวิตบ้างเล่า อย่างน้อย
นางก็ไม่เคยเห็นมาก่อน

กระนั้นนางก็ไม่ยินดีจะเป็นเช่นมารดา มีชีวิตสนิทสนมกับสามีแค่
เพียงฉาบหน้า ทั้งวันมองดูผู้ชายของตนขลุกอยู่กับสตรีอื่น มองดูบุตรอนุชาย
หญิงเกิดมาทีละคนๆ

จ้าวชูฮุยมองข้ามบ้านอารองไปโดยธรรมชาติ เนื่องจากในสายตานาง
บ้านรองสกุลจ้าวเรียกไม่ได้ว่าเป็นครอบครัวชนชั้นสูง มากสุดก็เป็นได้แค่พ่อค้า
ชั้นต่ำเท่านั้น

เซวียชื่อนี้อลอบโยนบุตรสาวเสร็จก็ไปปรึกษาแผนการกับบุตรชาย
คนโต เพียงแต่คาดไม่ถึงว่าจ้าวเล่าเรียนกลับมีสีหน้าเรียบเฉย รวากับไม่ใส่ใจ
เรื่องนี้โดยสิ้นเชิง

“ท่านแม่ขอรับ เรื่องนี้ท่านอย่าได้สอต่อมือเลย เกิดไปล่วงเกินท่านกงลู่
เข้า จะไม่เป็นผลดีต่อพวกเรา!”

หัวคิวเซวียชื่อนี้อวดมุ่น กล่าวอย่างไม่เห็นด้วย “นี่เจ้าเอ๋อวาจา
อันใดกัน ใ้ตัวจัญไรนั้นสร้างเรื่องเสื่อมเสียขัดธรรมเนียมประเพณี ในฐานะ
ที่แม่เป็นนายหญิงของบ้าน ไม่สั่งสอนมันให้ดีสักยก คนนอกจะรู้สึกว่าบ้าน
พวกเราสั่งสอนไม่เข้มงวดเอาได้”

“เรื่องนี้ข้ายอมเตรียมการไว้แล้ว ท่านไม่ต้องเป็นกังวล”

“เตรียมการอะไรหรือ” เซวียชื่อนี้อยังถามเข้าชี้ไม่เลิก

จ้าวเล่าเรียนไม่ตอบ เพียงแค่หยิบจดหมายฉบับหนึ่งมาให้เซวียชื่อนี้อ่าน

อ่าน

นั่นเป็นจดหมายที่จวนสกุลเจียงส่งมา เซวียซือฉิกของจดหมายออกด้วยความสงสัย หลังอ่านเนื้อหาในจดหมายจบ ใบหน้านางก็มีรอยยิ้มผุดขึ้นในที่สุด

“ได้เท่าเจียงท่านนี้เชื่อถือได้แน่หรือ อีกอย่างเหตุใดเขาต้องช่วยพวกเราด้วย” ในจดหมายกล่าวไว้ หลังจากนั้นห้าวันจวนสกุลเจียงจะจัดงานเลี้ยงถึงเวลานั้นจะเชิญสกุลจ้าวทั้งครอบครัวมาร่วมงาน พร้อมรับปากว่า เขามีวิธีทำให้คุณหนูใหญ่สกุลจ้าวได้แต่งงานกับท่านกงลู่อย่างราบรื่น

จ้าวเล่าเยียนเงียบไปอึดใจหนึ่ง ค่อยอธิบายเหตุผลเบาๆ กับเซวียซือ โดยบอกเพียงว่าร่องเสนาบดีเจียงก็ถูกใจจ้าวเล่าชิงเช่นกัน

เซวียซือสุดหทัยใจเข้าลึกถึงย้อยข่าวนี้ได้ นางพนวจาเสียดสี “มองไม่ออกจริงๆ ว่าตัวจัญไรนั้นมีความสามารถเพียงนี้ ถึงกับล่อลวงบุรุษคนแล้วคนเล่าให้มาหลงใหลชื่นชม ฤย! เป็นนางจิ้งจอกเหมือนแม่ไม่มีผิด!”

จ้าวเล่าเยียนรู้ว่าหรวนซือเป็นหนามตำใจมารดาเสมอมา จึงไม่โต้ตอบโยนนางมากนัก เพียงแค่อ่อยถาม “หรือท่านแม่ไม่พบว่า นับแต่เข้าเมืองหลวงมาน้องสามดูเปลี่ยนไปมาก?”

“เฮอะ! ไช้ล่ะสิ เปลี่ยนไปจนพวกเราไม่กล้ารู้จักแล้ว กล่าวกันว่าเด็กสาวเติบโตใหญ่หน้าตากับนิสัยจะเปลี่ยนไปมาก ไม่คิดว่าบุรุษอย่างมันก็เป็นภัยต่อแวนแคว้นปวงชน ไม่แน่อาจเป็นปีศาจจิ้งจอกกลับชาติมาเกิดจริงๆ ก็ได้”

เป็นปีศาจจิ้งจอกกลับชาติมาเกิดหรือไม่นั่นจ้าวเล่าเยียนไม่ทราบ แต่เขารู้ว่าจ้าวเล่าชิงในเวลานี้ หาใช่บุตรอนุจวนสกุลจ้าวผู้เอาแต่เอออออกล้อยตามยอมให้คนอื่นข่มเหงรังแกเฉกเช่นวันวาน

จ้าวเล่าชิงจามออกมา เขาจุกมูกแล้วแหวะตนเอง “เกรงว่าข้างนอก

คงมีคนไม่น้อยกำลังวิพากษ์วิจารณ์ข่าวอยู่กระมัง” จั่วเล่าซิงชักกั้วลงขึ้นมา
นิดๆ ว่า ต่อไปยามเดินถนนจะถูกผู้คนปาไข่เน่าใส่

ลู่เจิงกระซิบคนไวกว๊วแชน และผูกผ้าคลุมของเจ้าตัวให้เรียบร้อย
“วางใจเถิด พรุ่งนี้ไม่มีใครสนใจแล้ว”

“หืม? เพราะเหตุใดหรือ”

ลู่เจิงไม่ได้เอ่ยตอบ แต่กลับย้อนถาม “เจ้ารู้หรือไม่ว่าควรหันเหความ
สนใจของฝูงชนอย่างไร”

จั่วเล่าซิงลุกขึ้นจากอ้อมแขนลู่เจิง หมุนตัวไปค้ำอีกฝ่าย พลาง
กล่าวด้วยสีหน้าว่างเปล่า “เชิญผู้สูงส่งขึ้นนะ!”

“ชาวลิ้อหยุดยังด้วยผู้มีปัญญา ทว่าคนบนโลกส่วนใหญ่ล้วนโง่เขลา
ปิดกั้นจึงมีผู้ชักนำ”

จั่วเล่าซิงได้ยินคำพูดดังกล่าวก็รู้ว่าลู่เจิงคิดวิธียอดเยี่ยมออกแล้ว
จึงค่อนข้างตั้งตารอว่าพรุ่งนี้เมืองหลวงจะมีชาวลิ้อนำตกใจเช่นไรออกมา

“เช่นนั้นผู้น้อยจะอดทนเฝ้ารอชาวดี!”

ลู่เจิงขยี้ศีรษะเด็กหนุ่ม ก่อนโอบคนเดินออกจากศาลา “กลับห้อง!”

จั่วเล่าซิงนึกถึงเลิใจเล็กน้อย “ดีที่ตื่นปານี้ยังไม่กลับบ้าน...คงไม่
ค่อยดีกระมัง” ความจริงเขารู้สึกว่า การมาพักค้างคืนในจวนเงินกั้วกงก่อน
แต่งงานกับลู่เจิง ออกจะไม่เหมาะกับฐานะอยู่สักหน่อย ไม่รู้ฮูหยินผู้เฒ่าจะ
คิดว่าเขาเป็นคนทำอะไรตามอำเภอใจหรือไม่

แม้บอกว่าข้อผูกมัดของบุรุษไม่เคร่งครัดเท่าสตรี กระนั้นหากวันพรุ่ง
เขาเดินออกจากประตูหน้าจวนเงินกั้วกง ไม่แน่ว่าตกเป็นจุดสนใจอีกครั้งก็
เป็นได้

ลู่เจิงหยุดฝีเท้า หันไปกำชับกับคนในมุ่มมิด “อันอี ไปถ่ายทอด

คำพูดที่จวนสกุลจั่ว บอกว่าคุณชายสามจั่วต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับคดีทุจริต การสอบเคอจวี เป็นกงจึงกักตัวคนไว้”

มุมนปากจั่วเล่าซึ่งกระตุก ทอดถอนใจกับฝีมือการลืมหูลืมตาพูดโกหกของท่านกงลู่อีกครั้ง เหตุใดเมื่อก่อนเขาถึงรู้สึกของท่านกงลู่เป็นบุรุษที่เคร่งครัด ซื่อตรงกันนะ

ตราบจนเดินตามเข้าไปในเรือนของลู่เจิง จั่วเล่าซึ่งก็มาหยุดยืนลังเล อยู่หน้าประตูห้องพลางถาม “ท่านน่าจะมิจานราชการรัดตัวกระมัง” ยังไม่ทันถึงยามชวี บุรุษโสดกับเด็กหนุ่มมาลุกออยู่ในห้องด้วยกันในเวลานี้ ต่อให้ไม่ได้ทำอะไร ก็มากพอให้คนภายนอกคิดไปต่าง ๆ นานาแล้ว

“เข้ามา!” ลู่เจิงเดินเข้าห้องนอนโดยไม่หันหน้าไปมอง

ภายในห้องจุดเทียนไว้หลายสิบเล่ม จนห้องอันกว้างขวางดูสว่างไสว จั่วเล่าซึ่งเดินตามเข้าไปทางด้านตะวันออกของห้อง แล้วจึงพบว่าในห้อง หนังสือที่เชื่อมกับห้องนอน

ห้องหนังสือมีตู้หนังสือตั้งพื้นสูงจดเพดานสามด้าน แวบแรกที่เดินเข้าไป ยังนึกว่ามาถึงห้องหนังสือของสำนักศึกษาหลวง

จวนเจินกั้วกงให้กำเนิดแม่ทัพมาหลายรุ่น ไม่คิดว่าตำราที่เก็บสะสม ไว้ในห้องหนังสือ ยังมากกว่าห้องหนังสือหลักของจวนสกุลเจิงเสียด้วยซ้ำ

เพียงแต่หลายปีนี้ ลู่เจิงไปยกทัพจับศึกอยู่ข้างนอกตลอด ตำราเหล่านี้มิใช่ต้องนอนฝุ่นจับอยู่ที่นี้หรอกหรือ

ในใจคิดเช่นไร จั่วเล่าซึ่งก็ถามออกไปเช่นนั้น ทว่าคำตอบที่ได้รับ กลับทำให้เขาประหลาดใจยกใหญ่ “นี่เป็นตำราที่ตั้งใจเตรียมไว้ให้เจ้า”

จั่วเล่าซึ่งตกตะลึง เดินวนรอบชั้นหนังสืออยู่หลายรอบ ก่อนสุม่ดิ่ง ตำราหลายเล่มมาพลิกดู พบว่านอกจากตำราทางทหารหนึ่งตู้แล้ว ที่เหลือ

ล้วนเป็นตำราเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวรรณกรรม ตลอดจนประเพณีและชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ ที่เขาโปรดปรานมากที่สุด และมักจะทั้งตำราด้านการเกษตรและการค้า

“...เริ่มเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อใด”

“หลังเจ้าเข้าเมืองหลวง” ลู่เจิงกล่าวตามจริง ความคิดเขาแสนเรียบง่าย ในเมื่อตัดสินใจอยู่ด้วยกันกับจ้าวเส้าชิง ในบ้านก็ควรค่อยๆ จัดเตรียมข้าวของที่เด็กหนุ่มจะได้ใช้เอาไว้ ไม่ว่าจะเป็น เสื้อผ้าอาภรณ์ พู่กัน น้ำหมึก ตำรับตำรา...

เดิมทีตำราที่เก็บสะสมอยู่ในจวนเจิ้นกั๋ววงก็มีไม่น้อย แต่ว่ามีสภาพเลอะเทอะไร้ระเบียบ วางทิ้งไว้ทั่วทุกที่ ลู่เจิงนึกได้ว่าในบ้านกำลังจะมีบัณฑิตตัวจริงเพิ่มมาหนึ่งคน จึงให้คนเข้ามาจัดหนังสือ ทั้งยังได้สะสมรวบรวมบทละครกับบันทึกการเดินทางเบาสมองจากที่ต่างๆ มาไว้จำนวนหนึ่ง ด้วยจำได้ว่าจ้าวเส้าชิงชอบอ่านหนังสือประเภทนี้

จ้าวเส้าชิงแสบโพรงจุกเล็กน้อย ความรู้สึกที่ถูกคนวางไว้ในใจตลอดเวลาเช่นนี้ ช่างอบอุ่นหวานชื่นเหลือประมาณ ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ มีเพียงมารดาแท้ๆ ผู้ล่องล่ำกับแม่หม่มหลิวเท่านั้น ที่ตั้งใจเตรียมอะไรไว้ให้เขาเป็นพิเศษ

“ห้องหนังสือนี้แค่ใช้พักผ่อนช่วงสั้นๆ ในวันธรรมดา เรือนหน้าของจวนเจิ้นกั๋ววงมีห้องทำงานโดยเฉพาะ หากเจ้ารังเกียจว่าที่นั่นเสียงดังอีกทีก็เลือกเรือนด้านหลังให้คนเก็บกวาดจนเป็นระเบียบเรียบร้อยได้เลย” อย่างไรก็ตามเสียจวนเจิ้นกั๋ววงก็แสนกว้างขวาง แต่เจ้านายกลับน้อยจนน่าสงสาร ที่มีมากก็คือเรือนอันว่างเปล่านี้เอง

131

แค่สุขภาพแค่เพียงเปลือกนอก

กล่าวได้ว่าที่ดินทุกซุนในเมืองหลวงนั้นคือทองคำ โดยเฉพาะบริเวณถนนไม่กี่สายที่อยู่ใกล้กับเขตพระราชฐาน ที่ต่อให้มีเงินก็ซื้อไม่ได้

หลังจั่วเสาชิงช้าคือกุหาสน์ในเขตชานเมือง และเข้าร้านค้าแห่งหนึ่งในเขตเมืองอันพลุกพล่าน เขาก็กลายเป็นยาจกไปโดยสมบูรณ์ พยายามนี้มีคนบอกกะทันหันว่า เขาสามารถเลือกห้องหับทั่วจวนเงินกั่วงมาใช้สอยตามใจชอบ ก็พลันรู้สึกเหมือนร่ำรวยขึ้นมาในชั่วข้ามคืน

เพียงแต่สิ่งที่ตามมาคืออาการวิตกจริตอันสาหัสยิ่งกว่า ดูว่าเขาต้องรีบเปิดหอสถาปัตยกรรมเร็วที่สุดแล้ว ขอเพียงผู้ดูแลเคมีฝีมือสักครึ่งหนึ่งของชาติก่อน ไม่กี่ปีคลังเก็บเงินของเขาคงอุดมสมบูรณ์ได้

มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ลู่เจิงซานตอบ “เข้ามา” จากนั้นก็เห็นบ่าวรับใช้หนุ่มร่างกำยำสองคนเดินตามหลังพ่อบ้านเข้ามา ในมือยังถือกระดาษสองตั้งใหญ่ไว้ด้วย

ลู่เจิงจากไปหลายวัน งานราชการที่สะสมอยู่ในจวนกองเต็มได้สอง

หีบใหญ่ งานที่พ่อบ้านส่งมาคืนนี้ ล้วนเป็นเอกสารทางการที่สำคัญและ
เร่งด่วนทั้งสิ้น

พ่อบ้านสั่งให้บ่าวรับใช้วางเอกสารทางการลงแล้วค่อยรายงาน ว่า
“นายท่าน ก่อนฟ้ามีดจวนสกุลเจียงได้ส่งเทียบเชิญมาเชิญท่านไปร่วมงาน
เลี้ยงในจวนอีกห้าวันให้หลังขอรับ”

ได้ยินว่าเป็นเทียบเชิญที่เจียงเซ่อส่งมา ลู่เจิงก็ปรายสายตาเฉยชา
ไปทางจั่วเจ้าชิ่งแวบหนึ่งก่อนสอบถาม “งานเลี้ยงอะไร”

“ปีนี้นายท่านผู้เฒ่าเจียงฉลองวันคล้ายวันเกิดครบรอบหกสิบปี บ่าว
เฒ่าเตรียมของขวัญไว้แล้วขอรับ” กล่าวจบก็มอบใบรายการของขวัญสีแดง
ให้ด้วยสองมือ

ลู่เจิงรับมากวาดตามองคร่าวๆ เรื่องในครอบครัวอย่างการไปมาหาสู่
เพื่อสรวลสัมพันธ์กับผู้คนเหล่านี้ สุหยินผู้เฒ่าเป็นคนดูแลมาตลอด อีกทั้ง
พ่อบ้านที่อยู่ข้างกายสุหยินผู้เฒ่าก็เป็นผู้ที่ใช้การได้ดีสุด เรื่องอย่างการมอบ
ของขวัญจึงเชื่อถือได้มากกว่าเขา

ลู่เจิงอ่านจบก็ยื่นให้จั่วเจ้าชิ่ง ทำที่อันเป็นธรรมเนียมนี้ พาให้พ่อบ้าน
มองดูจั่วเจ้าชิ่งอย่างยกย่องเพิ่มขึ้น

คนทั่วไปสามารถมองเห็นรายละเอียดมากมายจากใบรายการ
ของขวัญ เช่น มิตรภาพอันลึกซึ้งระหว่างสองครอบครัว กำลังทรัพย์ในบ้าน

จั่วเจ้าชิ่งเข้ามามีส่วนร่วมอย่างซ้าๆ ทั้งยังไม่ได้สนใจหลบเลี่ยง เขา
พิจารณาใบรายการของขวัญโดยละเอียดหนึ่งรอบ ก่อนรำพึงในใจ ดูท่าที่
ชาติก่อนเจียงเซ่อบอกว่า ตนเองกับลู่เจิงเป็นสหายสนิทที่เติบโตมาด้วยกัน
ตั้งแต่เยาว์วัย จะไม่เป็นจริงดังที่กล่าว มิเช่นนั้นงานวันเกิดใหญ่ของนายท่าน
ผู้เฒ่าสกุลเจียง ลู่เจิงไม่มีทางมีท่าที่เช่นนี้

ได้ยินว่านายท่านผู้เฒ่าสกุลเจียงขึ้นชอบหยกล้ำค่าหายาก ทรัพย์สินมีค่าในคลังสกุลเจียงเมื่อปีนั้น ล้วนถูกเจ้าตัวเอาไปเปลี่ยนเป็นหยกกับของโบราณ จนเกือบทำให้สกุลเจียงชักหน้าไม่ถึงหลัง

ของขวัญล้ำค่าสุดในใบรายการ คือของตกแต่งหยกเหอเถียนหนึ่งชิ้น ซึ่งแม้จะล้ำค่าแต่ไม่อาจเรียกว่าหายาก และเห็นชัดว่าไม่ได้ตั้งใจจัดเตรียมอย่างดี

“มองอันใดออกแล้ว” ลู่เจิงทรุดตัวลงนั่งข้างกาย โอบกอดเด็กหนุ่มจากด้านหลังพลางถาม

จ้าวเล่าซิงใช้ศอกถองอีกฝ่ายไปหนึ่งที่ หมายถึงเตือนว่ายังมีคนนอกอยู่ ทว่าพอข้อตานั้นก็พบว่าพ่อบ้านกำลังก้มศีรษะมองพื้น ส่วนบ่าวรับใช้สองคนไม่รู้ถอยออกไปตั้งแต่เมื่อใด

เขากระแอมสองหนก่อนตอบจริงจัง “ล้วนเป็นของสูงค่า สายตาผู้น้อยมีจำกัดจึงมองอันใดไม่ออก แต่หากให้ข้าว่า ของเหล่านี้ยังสู้ตำราโบราณล้ำค่าที่ท่านผู้ตั้งใจเสาะหารวบรวมมามีได้”

ลู่เจิงหัวเราะเสียงแผ่ว ดึงใบรายการของขวัญจากนิ้วมือจ้าวเล่าซิงโยนให้พ่อบ้าน “จัดการไปตามนี้ แล้วคัดเลือกเด็กรับใช้ในห้องหนังสือหน้าตาดงามให้รองเสนาบดีเจียงอีกสักสองคน ข้าว่าเขาน่าจะชอบ”

นึกถึงเรื่องก่อนหน้านี้ ที่เจียงเช่อดิดใช้นายคนิกาสองคนมาแลกเปลี่ยนกับจ้าวเล่าซิง ดวงตาลู่เจิงก็ทอประกายเย็นชา กล้าคิดถึงคนของเขา ต้องดูว่าอีกฝ่ายมีความสามารถนั้นหรือไม่

หัวใจจ้าวเล่าซิงหดเกร็ง แสร้งถามอย่างสงสัยใคร่รู้ “รองเสนาบดีเจียงก็ชมชอบบุรุษ?” หรือชายยาใจในเรือนหลังของเจียงเช่เมื่อชาติก่อน จะมีคนของลู่เจิงด้วยส่วนหนึ่ง?

ความรู้สึกนี้ช่างประหลาดนัก ซาดิก่อนเขาก็ไม่ต่างกับชายยาใจที่ถูกส่งเข้าเรือนหลังจวนสกุลเจียงเหล่านั่น ทว่าซาตินี้ตัวเขากลับยืนอยู่ในมุมของผู้สูญเสียเอง

ในช่วงชีวิตที่แล้ว เขาไม่สนิทกับผู้คนในเรือนหลังจวนสกุลเจียง แม้ตัวเขายามนั้นจะอ่อนแอ ทว่าก็มีความหยิ่งทะนงในฐานะปัญญาชน ไม่เคยพูดคุยกับคนจวนสกุลเจียง เพียงแค่ขังตนเองไว้ในกล่องแห่งความเคียดแค้น วันเวลาเช่นนั้นทั้งยาวนานและสิ้นหวัง ไม่รู้จริงๆ ว่าตัวเขาผ่านช่วงเวลาหกปีมาได้อย่างไร

น่าเสียดายที่หน้าตาจั่วเส้าเยียนคมเข้มเกินไป ไม่เช่นนั้นเขาต้องให้เจ้าตัวได้ลิ้มรสการถูกมองเป็นของต้องห้ามแบบเดียวกันแน่นอน

ลู่เจิงเกยคางบนลาดไหล่ ดมกลิ่นหอมสดชื่นที่กำลังายออกมาจากลำคออีกฝ่าย พลังกล่าวเสียงทุ้มต่ำ “ก็แค่สุภาพแต่เพียงเปลือกนอกเท่านั้น”

จั่วเส้าซิงเอื้อมมือไปดันศีรษะลู่เจิงออกแล้วหลบเปลือกตาถาม “วันหลังหากมีคนส่งเด็กรับใช้ในห้องหนังสือรูปงามมาให้ ท่านก็จะรับไว้?”

ลู่เจิงหนังตากระตุก นึกว่าจั่วเส้าซิงไปได้ยินเรื่องที่เมื่อครู่มีคนส่งเด็กหนุ่มรูปงามมาถึงประตูบ้าน จึงรีบส่ายศีรษะเอื่อยแอ้ง “เป็นกงไม่ต้องการเด็กรับใช้ในห้องหนังสือ!” เห็นจั่วเส้าซิงยังคงมีสีหน้าหนักอึ้ง เขาก็กล่าวเพิ่มอีกประโยค “มีเจาก็พอแล้ว!”

จั่วเส้าซิงยังไม่ทราบว่ ตอนเท้าหน้าของเขากับลู่เจิงก้าวเข้าประตูบ้าน ที่ด้านหลังก็มีคนส่งเด็กหนุ่มหน้าตาจิ้มลิ้มหลายคนมาในนามบุคคลต่างๆ

คนเหล่านั้นนึกว่าตนสืบพบความชอบลับๆ ของท่านกงลู่เข้าแล้ว จึงรีบแย่งกันมาประจบเอาใจด้วยกลัวจะน้อยหน้า

เสียดายที่ 'ของกำนัล' ทั้งหมด ไม่ทันได้เหยียบขึ้นบันไดประตูหน้า จวนเจิ้นก้าววงสักร้าว ก็ถูกองค์กรฯประจำจวนโยนไปไกลลิบ ส่วนผู้ที่ส่งของ กำนัลเหล่านั้นมา ท่านกงลู่ก็จดบันทึกไว้ในใจทีละคนแล้ว และเตรียมจะ 'ตอบแทน' เป็นสองเท่าในวันหน้า เช่นเดียวกับรองเสนาบดีเจียง

จ้าวเล่าซิงฟังถ้อยคำอีกฝ่ายจบมุมปากก็โค้งขึ้น หากคำพูดนี้ออกจาก ปากผู้อื่น ยังไม่แน่ว่าจะเป็นจริง แต่กับลู่เจิง เขาไม่กังขาเลยสักนิด

ไม่เพียงเพราะเขาเชื่อในคุณธรรมของลู่เจิง แต่ยังเป็นเพราะหลาย สิ่งหลายอย่างในชาติก่อน ซึ่งเพียงพอจะพิสูจน์ว่าลู่เจิงนั้นไม่ใช่คนเจ้าชู้

เห็นสีหน้าจ้าวเล่าซิงคลายลง ลู่เจิงก็หันศีรษะไปกำชับพ่อบ้าน "คนที่ ส่งไปต้องคัดเลือกอย่างระมัดระวัง บอกพวกเขาว่า หากในสามปีทำได้ดี เป็นกงรับรองว่าครึ่งชีวิตหลังของพวกเขา จะไม่ต้องกังวลเรื่องการกินอยู่ สวมใส่"

พ่อบ้านได้ยินคำพูดนี้ ก็รู้ว่าผู้ที่จะส่งไปคราวนี้ไซ้จะเลือกอย่างไร ก็ได้ จึงรีบรับคำสั่งและไปเตรียมการโดยไม่ปริปาก

รอนจนประตูปิดลง จ้าวเล่าซิงถึงค่อยสอบถามลู่เจิง "ท่านอยากวาง ตะปูสองตัวไว้ที่จวนสกุลเจียง?"

"เจ้าคิดว่าเป็นกงจะส่งสายสืบเข้าไปอย่างโจ่งแจ้ง?"

จ้าวเล่าซิงตรึงตรองครุ่นหนึ่งก็ตระหนักว่า การกระทำของลู่เจิงนั้น ฉากหน้าคือการส่งคน ส่งหุตา ทว่าหุตาที่แท้จริงย่อมเก็บงำไว้ลึกยิ่ง

สองคนนี้เป็นเพียงตัวก่อวนสายตาจวนสกุลเจียง และไม่แน่ว่ายัง อาจให้ผลลัพธ์อันคาดไม่ถึง

"สกุลเจียง...มหาบัณฑิตเจียงคือปัญญาชนโดยแท้จริง เป็นผู้นำที่ สัตย์ซื่อมือสะอาด" ลู่เจิงชะงักคำพูดไปอึดใจหนึ่งค่อยเลิกลำคำว่า "แม่

เจียงเซ่อจะเดินบนเส้นทางปัญญาชน แต่กลับเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบายอย่างยิ่ง มิเช่นนั้นคงไม่ขจัดคนเห็นต่าง และกลายเป็นคนสนิทของจ้านหยวนเฟิงได้”

“คนพรรคนี้ ถ้าไม่ตีให้ตายในไม่เดียว ก็ต้องเป็นน้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง¹กับเขา เพราะหากถูกเขาเฟ่งเล็ง จะกลายเป็นแมลงวันที่บดไม่ไป แม้ไม่ทำร้ายคนแต่นำรำคาญเป็นที่สุด”

จ้าวเส้าชิงลู่บดาง ในความทรงจำเขา เจียงเซ่อเหมือนจะเป็นนกยูงที่ให้ความสำคัญกับชื่อเสียงลาภยศ ชอบความสง่างาม รักการดึงดูดหมู่ภุมร และผีเสื้อ ยึดมั่นในความคิดตนเอง เพื่อบรรลุเป้าหมายแล้วไม่เลือกวิธีการ

สำหรับเขาแล้ว ซาติก่อนเจียงเซ่อคือขุนนางใหญ่ที่มีฐานะสูงส่ง อำนาจล้นเหลือ เพราะยามนั้นเขายังเป็นแค่จิวเหรินตัวน้อยๆ ทว่าตอนนี้ความคิดเขาต่างออกไป ระดับที่มองเห็นก็ไม่เหมือนเดิมโดยสิ้นเชิง

ลู่เจิงมองดูท่าทางมุ่นคิ้วขบคิดภายใต้แสงตะเกียงของจ้าวเส้าชิง คิ้วเรียวงามเล็กขึ้นน้อยๆ ริมฝีปากเม้มนิดๆ ต่อให้มองเห็นสายตาดูกะหน่มไม่ชัด ก็ยังสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายหตุที่แผ่กระจายออกจากกร่างเจ้าตัว

เขาชอบจ้าวเส้าชิงที่เป็นเช่นนี้ แต่ไม่ยินดีจะเห็นเด็กหนุ่มมีท่าทีอย่างนี้ คือดูลึกลับและห่างไกล ทั้งร่างดุดังกระดาศบางโปร่งแสง ให้ความรู้สึกไม่มีอยู่จริงเล็กน้อย

ลู่เจิงยื่นมือไปดึงคนมานั่งลงหน้าโต๊ะหนังสือ ผืนยัดพู่กันไผ่มือให้ก่อนขึ้นไปยังเอกสารทางการกองโตบนโต๊ะ “พวกนี้เป็นของเจ้า มีที่ใดไม่เข้าใจสอบถามได้”

สีหน้าจ้าวเส้าชิงยังคงงุนงงอยู่บ้าง สองตามองตรงไปยังกระดาศสอง

¹ น้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง เป็นสำนวนหมายถึง ต่างคนต่างอยู่ ไม่ยุ่งเกี่ยวกัน

ตั้งที่ว่างแยกกันชัดเจนอยู่บนโต๊ะหนังสือ พลังถามเหมือนไม่ค่อยแน่ใจ
“พวกนี้ของข้าหมดเลย?”

เขานึกว่าที่ฮูหยินผู้เฒ่าบอกให้ช่วยดูแลเรื่องภายในบ้านก่อนหน้า
นางเพียงแค่พูดไปอย่างนั้น ไม่ถือเป็นจริงเป็นจัง ไม่คิดว่าคนยังไม่ทันเข้า
ประตูก็โยนงานมาก่อนแล้ว

เด็กหนุ่มกลืนน้ำลาย ดวงตาฉายแววตื่นตระหนกนิดๆ หากนายหญิง
จวนเจิ้นกังวลก็ต้องจัดการงานมากมายเพียงนี้ทุกวัน หลายปีนี้ฮูหยินผู้เฒ่าก็
มีชีวิตไม่ง่ายเลยจริงๆ

ลู่อึ้งเคาะเจ้าตัวที่หนึ่ง “ตกใจจนบ๊อไปแล้ว?” เขาชี้กองกระดาษทาง
ขวามือพลงว่า “ครั้งนี้ถึงเป็นของเจ้า อีกครั้งนั้นของข้า”

ด้วยเหตุนี้ ภายในห้องหนังสืออันกว้างขวางเงียบสงบ สองบุรุษหนึ่ง
ซ้ายหนึ่งขวาต่างตัวตวัดพู่กันเขียนขยับๆ เสียงเสียดสีระหว่างปลายพู่กันกับ
กระดาษ กลายเป็นท่วงทำนองพิเศษในคำคืนอันมืดมิด

จ้าวเส้าซิงไม่มีประสบการณ์ด้านการดูแลบ้าน จึงได้แต่พิจารณาไป
ทีละเรื่อง ประหนึ่งว่ากำลังจัดการกับเรื่องสำคัญของบ้านเมือง นอกจากนี้ดู
จากงานบ้านไม่ก็อย่างเพิ่งผ่านมือ ก็ไม่ได้ต่างจากเรื่องสำคัญของบ้านเมือง
สักเท่าใด

เมื่อเปิดใบรายการทรัพย์สินที่ยาวเหยียดฉบับหนึ่ง จ้าวเส้าซิงถึงกับ
มือไม้สั่นจนหวัดทำหมึกหยดลงบนกระดาษเซวียนจื่อขาวสะอาด เขาเบิก
ดวงตาที่สุกใสจนกลมโต ก่อนลอบรำพึงในใจ ต่อให้ข้าหาเงินอีกสิบปี ก็เป็น
ดังขนเส้นเดียวจากวัวเกี้ยว เทียบกับจวนเจิ้นกังวลไม่ติดเลย

ลู่อึ้งวางเอกสารทางการที่ส่งมาจากที่ทำการกองทัพเรือแต่ละแห่ง
เห็นจ้าวเส้าซิงไม่ขยับพู่กันอยู่นานพักใหญ่ จึงเอี้ยวตัวมาจุมพิตอีกฝ่าย “เป็น

อันใด หรือมีเรื่องยากจะจัดการ?”

จ้าวเส้าชิงชี้ไปยังใบรายการด้วยท่าทางราวกับเครื่องจักร “พวกนี้...”

ลูเจิงก้มหน้าปรายตามองแวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวมูมปากเจือรอยยิ้ม “อ้อ! นี่คือนิสัยสงครามจากการออกเดินทางคราวนี้”

“สงคราม?” จ้าวเส้าชิงรู้ว่าการเดินทางหนนี้ของลูเจิง คือการลงใต้ไปจัดระเบียบกองทัพรื้อ คล้ายเป็นการล่วงหน้าไปสำรวจจุดทาง แต่ไม่กี่วันก็ตกตวงสงครามเป็นเรือขนาดใหญ่ตั้งหลายลำ?

ลูเจิงรู้สึกว่าการที่หน้าของจ้าวเส้าชิงล้วนดูมีชีวิตชีวา พาให้มองร้อยรอบก็ไม่เบื่อ ครั้นเห็นเจ้าตัวมีท่าทางอยากรู้แทบแยแต่กลับไม่แน่ใจว่าควรถามดีหรือไม่ ก็เฉลอหัวเราะเบาๆ ออกมา

เขากล่าวด้วยอารมณ์แจ่มใส “ลงใต้คราวนี้ ล้อมปราบรังโจรสลัดแห่งหนึ่งได้ ของเหล่านี้ล้วนปล้นกลับมาจากเกาะของพวกมัน”

“ไม่ต้องส่งมอบให้ท้องพระคลัง?”

“ส่งมอบให้ท้องพระคลัง แล้วปล่อยให้ตัวมอดเหล่านั้นอ้างชื่อต่างๆ ยักยกออกไป? ข้าดูเป็นคนโง่เขลาถึงเพียงนั้นเลยหรือ”

จ้าวเส้าชิงมูมปากกระตุก หรือยังสามารถขนย้ายข้าวของเหล่านี้กลับบ้านได้อย่างเปิดเผย? หากถูกฝ่ายตรวจการยื่นหนังสือร้องเรียน ภาพลักษณ์อันทรงเกียรติของท่านคงย่อยยับหมดสิ้นกระมัง

ลูเจิงลุกขึ้นเดินไปยังด้านหน้าชั้นหนังสือ ขยับหนังสือเล่มหนึ่งเบาๆ ต่อหน้าจ้าวเส้าชิง จากนั้นเด็กหนุ่มก็เห็นชั้นหนังสือขนาดใหญ่สองชั้นซึ่งอยู่ติดกันแยกออกซ้าๆ เผยให้เห็นผนังที่ดูไม่มีสิ่งใดพิเศษ

ลูเจิงเคาะสามครั้งที่ตำแหน่งหนึ่งบนผนัง ทันใดนั้นผนังที่เดิมราบเรียบก็เผยให้เห็นช่องลับรูปทรงสี่เหลี่ยม เขาหยิบสมุดบัญชีเล่มหนึ่งจากด้าน

ในนั้นแล้วเดินกลับมา

“บันทึกใบรายการในมือเจ้าลงไปโน้นตามลำดับ พวกนี้จะใช้เป็นบททางทหาร สำหรับสร้างเรือและรับสมัครกำลังพลของกองทัพเรือ”

จั่วเล่าซึ่งรับสมุดบัญชีหนาๆ เล่มนั้นมา รู้สึกเพียงว่ามันหนักมาก พร้อมกันนั้นก็ทบทวนตนเองหนึ่งรอบว่า เหตุใดเขาจึงคิดว่าท่านกงหลูเป็นคนรักเงินทองไปได้

ต่อให้เป็นกษัตริย์ที่ปรีชาสามารถเพียงใด ก็เลี้ยงไม่ได้ที่จะมีขุนนางน้อยหลสองสามคน ไม่ต้องพูดถึงว่าจักรพรรดิเทียนเฟิงเฟิงขึ้นครองราชย์ไม่นาน ยังไม่ทันได้เสาะหาภรรยาเลยจากที่เขาทราบ ภายในสองปีต่อจากนี้ จะมีตระกูลขุนนางราชสำนักที่ถูกค้นบ้านยึดทรัพย์และประหารทั้งตระกูลไม่น้อย

ลู่อึงทำถูกที่เก็บเงินก้อนนี้ไว้ หากมอบเข้าท้องพระคลังจริงๆ ยามคิดจะนำเงินออกจากท้องพระคลังมาสร้างกองทัพเรืออีกครั้ง ก็ยากเย็นแสนเข็ญแล้ว

ขณะที่เขากำลังเลื่อมใสต่อการตัดสินใจอันปราดเปรื่องของลู่อึง ก็ได้ยินนายท่านผู้นั้นเอ่ยว่า “เหตุใดจึงทำหน้ามึน ส่วนของเจ้าเป็นกงเก็บไว้แล้ว วางอยู่ในคลังเก็บของ หากเจ้าชอบก็ไปดูตอนนี้ได้”

“ป๊าบ!” จั่วเล่าซึ่งคลายมือจนสมุดบัญชีที่ถือไว้ร่วงลงพื้น เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ ก้มตัวไปเก็บมันขึ้นมา แล้วตัดสินใจล้มเลิกการทบทวนตนเองเมื่อครู่

เขาบันทึกข่าวของแต่ละรายการลงในสมุดไปตามลำดับโดยไม่วอกแวกอีก แต่คัดลอกไปได้ไม่ถึงครึ่ง จั่วเล่าซึ่งก็ทนไม่ไหวและถามว่า “เก็บสิ่งใดไว้?”

เมื่อลู่เจิงเห็นเด็กหนุ่มเล็กแสรังทำเหมือนไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นในที่สุด ก็นึกล้าพองในใจ ทว่าตอบกลับไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เป็นแค่สิ่งของเล็กๆ น้อยๆ จำนวนหนึ่ง ไม่ได้มีค่าเท่าไรนัก”

แปลกแท้! มุมปากจั่วเล่าซิงโค้งขึ้นสูง วางพู่กันเฝ้าวเข้าไปโอบลำคอ ลู่เจิงแล้วกดจูบหนักๆ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงชวนให้คันยุบยิบ “ขอเพียงเป็นสิ่งที่ท่านให้ ผู้น้อยล้วนชอบทั้งสิ้น!”

ลู่เจิงสุดแสนพอใจกับการตอบสนองของเด็กหนุ่ม เขามองกวีระหะ สีหน้าสงบนิ่ง “ถึงไม่ชอบก็ไม่ใช่ไร อย่างไรเสียข้าก็กำลังกลุ่มที่ไม่มีของจะมอบให้ผู้อื่น คิดว่าพวกขุนนางจอมละโมภในราชสำนักคงจะชอบมาก”

จั่วเล่าซิงหัวเราะแหะๆ “ไยท่านต้องมอบของขวัญให้พวกเขาด้วย ล้วนเป็นกลุ่มคนอายุไม่ยืนทั้งนั้น”

คำพูดนี้หาใช่การพูดส่งเดช ในความทรงจำของเขา ผู้ที่ถูกจักรพรรดิ เทียนเฟิงลงดาบเป็นกลุ่มแรก ก็คือพวกขุนนางเฒ่าที่กระทำการทุจริต บิดเบือนกฎหมาย เป็นขุนนางนานวันยิ่งร่ำรวย ขุนนางเฒ่าที่มีลำดับตำแหน่ง ในตำหนักจินหลวน มีเพียงไม่กี่คนที่มือสะอาด